

Hebreeën 12:1-3 en 13:1-6

Gemeente van onze Heer Jezus Christus, **Dia 1**

In het Midden-Oosten zijn ze veel gevonden: hippodromen voor de paardenrennen, maar ook renbanen, stadions voor atleten.

Zo'n renbaan had een lengtemaat van ongeveer 185 meter: een stadion.

In zo'n stadion werden wedstrijden gehouden over verschillende afstanden.

De mannelijke deelnemers liepen naakt zodat ze nergens last van hadden.

Vanaf de tribune werden de lopers door supporters aangemoedigd.

De oud-kampioen zat rechts naast de hoogwaardigheidsbekleder.

Hij was het ideaal voor de lopers.

Er werden bij wedstrijden drie atletiekvormen bedreven

Maar de prijs was of een lauwerkrans, een overwinningskrans.

Gevlochten van bladeren en twijgen van de laurierboom, die heel lang groen bleven.

Of een kroon, dat was een krans van gevlochten acanthusbladeren.

Deze krans stelde een koningsembleem voor, de erekrans van vazalkoningen.

Deze beelden vormen de achtergrond in Hebreeën 12.

De gelovigen lopen in een renbaan en moeten daarbij ook zaken afleggen.

Geen kleren, maar lasten, zorgen en verkeerde neigingen, zonden.

De toeschouwers zijn een menigte geloofsgetuigen: zij die ons zijn voorgegaan.

Ze zijn als supporters en roepen: je kunt het! Volhouden!

Maar een wedloop als beeld van geloven, vinden we dat wel aantrekkelijk?

Heel veel mensen raken overspannen en burn-out in onze wedstrijd- wereld.

Als je te veel wilt, te hard gaat, krijg je eens de rekening gepresenteerd.

Maar het punt is niet dat de Hebreeën te hard gaan, maar niet in beweging komen.

Die Hebreeën zijn niet opgebrand, maar dreigen uit te doven.

Heel veel woorden in de brief duiden daarop: achterop raken, traag worden, wegdrijven, elkaar loslaten, de bijeenkomsten verzuimen.

Met traagheid, luiheid, lautheid kan je toch geen gemeenschap bouwen, zeker geen christelijke gemeenschap.

We zullen toch beamen dat geloven geen luilekkerland is maar op zijn minst met in beweging komen te maken heeft. **Dia 2**

Alleen dit: is geloven dan zo'n zware inspanning? Vergt het veel van ons?

Wel, het vereist conditie waarvoor een zekere training nodig is.

Niet voor niets spraken we vroeger van godsdiensttoefening.

Een plek in de eredivisie krijg je niet zomaar en zo komt geloven niet aanwaaien.

Net zoals je je lichaam moet oefenen voor een sport zo ook je ziel voor God.

Dat is een opdracht voor ons: gunnen we onze ziel nog genoeg ruimte?

Ik bedoel die binnenkant van ons bestaan waarin vragen huizen over wie je bent, waartoe je hier bent en met welk doel.

Die stem diep in ons die hunkert naar liefde, die er weet van heeft dat we niet alleen voor onszelf moeten leven en mogen groeien in liefde en dienstbaarheid

Voeden en trainen we onze ziel genoeg zodat we in beweging komen.

Ja, maar... onze tijd is veranderd, er komt veel op ons af, ik heb mijn werk, mijn gezin, mijn hobby's, mijn sociale contacten, en wat een crisistijd

Ja, maar juist daarom! Laat de binnenkant van je leven niet dichtslippen!

Bied weerstand tegen die stem die zegt dat tijd inruimen voor God niet belangrijk is. En je ziet de schrijver in zijn preek niets anders doen dan opjutten: kom op, velen zijn je voorgegaan, neem deel aan de wedloop, volhouden.

Daar schrikken we misschien een beetje van, want het leven is al een rat race?

En nu word ik in de kerk weer opgejut

Natuurlijk in een kerkelijke samenkomst is er dit: tussen het volhouden door mag je best even uitrusten **Dia 3**

Maar de kerkdienst is geen kuuroord, de gemeente geen wellness centrum, het geloof geen slaapmiddel.

Hier horen we dat we geborgen zijn in Gods goedheid, hier komen we tot rust in Gods beloften, hier worden we uitgerust met vertrouwen ... in de startblokken te staan.

Het sein om te gaan zal klinken en je moet je dan richten op de finish, het einddoel. Luisterend naar de woorden van God, aangemoedigd door de menigte getuigen, gewenkt door beloften, loop je, doe je de wil van God, reikhalzend verlangend naar de stad van God, het einddoel, de finish.

Het is een wedloop.

En dankbaar zijn we dat er ook vandaag mensen zijn die zeggen: ik ga er voor.

Zij komen in het ambt te staan.

Zij kleden zich - niet met zorgen om het leven en hun ego, maar met Gods goedheid, liefde, trouw en ze worden bemoedigd door de supporters.

En wij? We lopen met hen mee.

We rusten niet op onze lauwers ...nee, want de lauwers hebben we nog niet.

Wij gaan allen lopen, komen in beweging ...maar niet om overspannen te worden.

Wat daarbij helpt is dit: **Dia 4**

Laten we de blik gericht houden op Jezus. Hij is de grote kampioen.

Kijk hoe Hij onder ons was en hoe Hij zich inspande.

Hoe zwaar zijn weg ook was...hoeveel blessures hij ook kreeg.

Maar hij liet zich niet uit het veld slaan en klein krijgen...

Nee, zijn weg ging door de diepte heen.

En zie je Hem nu zitten...de kampioen, verhoogd en wel, zittend op de tribune aan de rechterhand van God?

Vestig je aandacht op Hem. Kijk hoe Hij alles doorstond!

Zie op Jezus, aan Hem werd vaak 'nee' verkocht.

'Nee, u kunt geen zonden vergeven', 'nee, U bent geen zoon Gods, de duivel bezet u, U een redder? Nee toch?', Kom van kruis af; Nee, ik ken hem niet.

Hij had er moedeloos, mat en traag van kunnen worden

De 'nee' wereld van de tegenspraak omringde Hem en omringt ons vandaag ook: God? Nee, doet er niet toe. Beloften? nee, geloof ik niet in.

U gelooft? Wat achterhaald zeg! De kerk? Dat is softe sector en wij willen rendement.

Hoort u het? De 'nee' zeggende en tegenspraakmakers zijn er vandaag ook.

Hoe moet onze houding zijn? Lopen! en vestig daarbij je aandacht op Hem.

Hij zag op de vreugde voor Hem en haalde zo de eindstreep.

Hij heeft zich erdoor heen geloofd, doorheen geleefd.

In de brief aan de Hebreëen wordt Jezus op twee manieren voorgesteld.

Jezus is enerzijds hogepriester die met ons meelijdt en onze schuld vergeeft en door zijn offer de weg tot God heeft vrijgemaakt.

En een hogepriester die meelijdt en verzoening brengt is hard nodig in onze verscheurde wereld van wantrouwen, demonstraties, relatieproblemen.
Maar anderzijds is Jezus ook de grondlegger en voltooiër/leidsman en voleinder.
En die Jezus is nodig als het geneesmiddel tegen onze traagheid en luiheid.
Zie op naar Hem en zet em op. Laat zien dat je bij Hem hoort!
De schrijver is in Hst 13 concreet: wees gastvrij ... niet je deur sluiten voor de vreemdeling, die bij je langs komt, want je wist het niet, maar het zijn engelen Gods.
En bekommer je ook om de gevangenen en de mensen, die mishandeld worden.
Wees trouw aan wie je trouw hebt beloofd, geen geldzucht, genoeg is genoeg.
Is dat werk en inspanning? Kost dat moeite?
Kost het moeite om je eigen vrouw of man een zoen te geven, hem, haar lief te hebben. Dan is er iets goed mis!
Maar als er liefde is en trouw dan bedenk je alles om haar of hem te beminnen.
Dan komt het uit je hart: geef je niet alleen energie maar krijg je die ook!
Gaan we er voor?
Zo zijn we onderweg!
Geloofsgetuigen achter ons en voor ons, om ons heen....roepend: he, je kunt het!
Volhouden, niet opgeven nu!
We gaan weer het veld in, de wereld in, achter Jezus die de weg gebaand heeft.
We lopen maar worden niet moe.

Amen